

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 8
20 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Upsala.

27 årg.
1910.

Den blinde vid Jeriko.

Luk. 18: 35—43.

Herren Jesus hade på sin sista vandring mot Jerusalem hunnit staden Jeriko vid Jordan. Här träffade han tillsammans med de pilgrimskaror, som från östra Jordanlandet och från Galileen voro på väg till Jerusalem för att fira påskhögtiden där. Bland människorna i dessa karavaner funnos många, som av Jesus blivit botade från lekamlig sjukdom eller tröstade i syndanöd eller som suttit lyssnande till de nådefulla ord, han förkunnat om Guds rike. På grund av de högtidligheter, som väntade vid resans mål, voro pilgrimerna glada och festligt stämde redan förut, men när de fingo se Jesus, blev stämningen ännu gladare bland dem. Jesus åter var upptagen av det svåra, som väntade honom i Jerusalem, det sista bittra lidandet och döden, men han störde ej de andras glädje med sin egen sorg. Den gömde han djupt i sin själ och gladdes med dem, som voro glada.

Så hade tåget kommit nära staden Jeriko. Sorlet och glädjen hördes på långt håll. Vid väggkanten utanför staden satt en blind man, som därjämte var fattig, så att han måste tigga sitt bröd. Det var en dubbel sorgens börda, som tyngde denne man, som av evangelisten Markus kal-

las den »blinde Bartimeus». Nu satt han vid väggkanten för att av förbigående begära en slant eller någon annan gåva. Han lyssnar nu uppmärksamt till sorlet och glädjen bland den människoskara, som han hör närma sig och undrar i sitt sinne, vad det månde betyda.

När de första i skaran kommit mitt framför honom, frågar han dem, vad som står på. De svara honom, att Jesus från Nasaret går förbi. Åh, är det han! Bartimeus har längtat i månader och i år att få träffa den underbara profeten från Nasaret, och nu går denna hans längtan i uppfyllelse. Med en av glädje och hopp darrande röst ropar han: »Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!»

Människorna omkring Jesus tycka, att det är alldeles för mycket, att en blind tiggare skall på detta sätt få ropa om hjälp och hindra den store Mästaren under hans vandring. Därför näpsa de Bartimeus och bjuda honom vara tyst. Men Bartimeus tiger inte. Han känner, att nu eller aldrig skall han bli frisk. Tillfället — det viktigaste och mest avgörande ögonblicket i hans liv får ej försummas. Han ropar därför ännu högre: »Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!»

Jesus har kommit mitt framför den blinde. Han stannar och bjuder, att den olycklige mannen skall ledas till honom. Och när Bartimeus står där på vägen framför Jesus, får han höra de underbara orden: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» Hade det varit en yrkestiggare, ett barn av vår tid, skulle han väl sagt: »Giv mig en miljon kronor, herre». Men Bartimeus var en hederlig och rättskaffens man, som längtade efter sina ögons ljus för att kunna försörja sig med ärligt arbete. Därför beder han en rätt bön: »Herre, låt mig få min syn!» Därför blir också hans bön hörd. Jesus sä-

ger till honom: »Du må få din syn; din tro har frälst dig».

Jesus säger din tro och icke min makt. Därigenom vill Jesus lära oss, vilket värde tron har i Guds ögon, och huru viktigt det är för oss att äga detta sinne, som förenar oss med frälsaren och binder oss vid honom, så att vi kunna frälsas till både kropp och själ. Mannen fick sin syn, och han följde Jesus på vägen mot Jeriko och prisade Gud på ett för alla hörbart sätt. Men såväl folket i Jesu sällskap och folket från Jeriko lovade också de Gud för detta under. De gladdes över att Bartimeus blivit frisk igen.

Vi ha att lära av både Jesus och den blinde. Av Jesus få vi lära oss att aldrig försjunka så i oss själva och vårt eget, att vi glömma att taga del i andras glädje och sorg. Vi skola glädjas med dem som äro glada och gråta med dem som gråta. Vi kunna mitt under egna sorger och bekymmer vara vänliga och hjälpsamma, hövliga och kärleksfulla. Jesus strödde blommor vid vägen, där han gick fram, blommor, som lysa och dofta ännu efter årtusenden. Gå och gör du sammaledes.

Bartimeus har ock något att lära oss. När du är sjuk, får du bedja Gud om hälsa och kraft, men ej för att njuta och leka, utan för att kunna arbeta och bli en bra och nyttig människa. Så bör du gripa allvarsstunderna i ditt liv, när Gud är dig nära, och rätt använda dem, att du får vad du behöver och vad Gud vill giva. Men när du blivit bönhörd, glöm ej att tacka och lova Gud, förgät ej att följa frälsaren!

Men ännu ett. Var rädd om din barndomstro! Den är föreningsbandet mellan frälsaren och dig. Den är handen till att mottaga Guds gåvor, den är kraften att övervinna världen, den är medlet till din själs frälsning.

J. B. G.

Ett gott exempel.

(Forts. fr. föreg. nr.)

»**A**h, det är bara en småsak», sade Greta skamsen och förundrade sig i sitt stilla sinne, att hennes eget missöde, som annars alltid syntes henne så stort, nu på en gång förekom henne så litet och obetydligt. »Jag skall berätta därom en annan gång», fortfor hon.

»Ack ja, jag hoppas, att vi få träffas emellanåt, när vi nu bo varandra så nära», svarade Pauline. »Det är alltid så roligt, då någon vän kommer och hälsar på mig.»

I detta ögonblick öppnades husdörren, och Paulines mor kom för att hämta sin flicka. När hon fick se Greta och hörde talas om den tjänst denna gjort hennes sjuka flicka, räckte hon henne hjärtligt handen. »Tack för den hjälp du givit min älskling», sade hon varmt.

Greta kände sig egendomligt berörd. Hon såg in i sitt hjärta och liv, och för första gången kom hon till klart medvetande om sin egen självskhet och sin otacksamhet mot både Gud och människor. Sedan de tagit ett vänligt avsked av varandra, skildes de båda flickorna för denna gång. Pauline fördes av sin mor åter in i huset, och Greta gick — denna gång stora vägen — tillbaka till sitt hem.

* * *

Samma eftermiddag gjorde fru Palmer, Paulines mor, ett besök hos Gretas föräldrar. »Då våra barn redan gjort bekantskap, så vill jag inte heller dröja att föreställa mig för er», sade hon och var snart inbegripen i ett otvunget samtal med Gretas mor.

Helt naturligt föll samtalet snart på den sjuka dottern, och fru Palmer målade med kärlekens färger en bild av den unga korsdragerskan, hennes orubbliga förtroende till Gud, hennes saktmodighet, hennes tacksamhet och ständigt lika vänlighet. En annan hade lätt kunnat anse denna bild för att vara väl mycket färglad av ett älskande modershjärta, men Greta, som med blossande kinder och klappande hjärta lyssnade, tviv-

lade icke det ringaste på att även hon skulle se saken på samma sätt.

»Den flickan är hemmets goda ängel», sade fru Palmer, och hennes rum är familjens helgedom, där vi alla hämta vila och vederkvickelse, om någon under vardagslivets ävlan ibland förlorar själens jämnvikt. De yngre syskonen fostras bättre genom hennes blotta närvaro och föredöme än den bäste lärare skulle kunna göra det. Jag behöver blott yttra: 'Vad skall Pauline säga om detta?' så äro de yra pojkarne på ögonblicket snälla och fogliga. När hon om kvällarna vid aftonbönen låter sin silverklara stämma tona genom rummet, sjunger hon in himmelsk frid i våra hjärtan. — I början knötade jag ofta och frågade: 'varför måste detta ske? Varför skulle detta löftesrika unga människoliv bliva så grymt nedbrutet?' Men småningom lärde jag mig inse, att även en så nedbruten tillvaro kan bliva en källa till stor välsignelse för hela sin omgivning.»

Rörda lyssnade de närvarande till fru Palmers ord. Gretas mor kastade emellanåt en förstulen blick på sin äldsta flicka, ty hon förstod, att denna skulle känna sig djupt träffad av vad hon hörde. Och det syntes verkligen så. Hennes kinder brände, ögonen voro nedslagna och hon andades tungt.

När fru Palmer slutligen tagit avsked med upprepad önskan om att få fortsätta ett vänskapligt umgänge, brast äntligen isen omkring Gretas hjärta. Högt snyftande kastade hon sig i moderns famn.

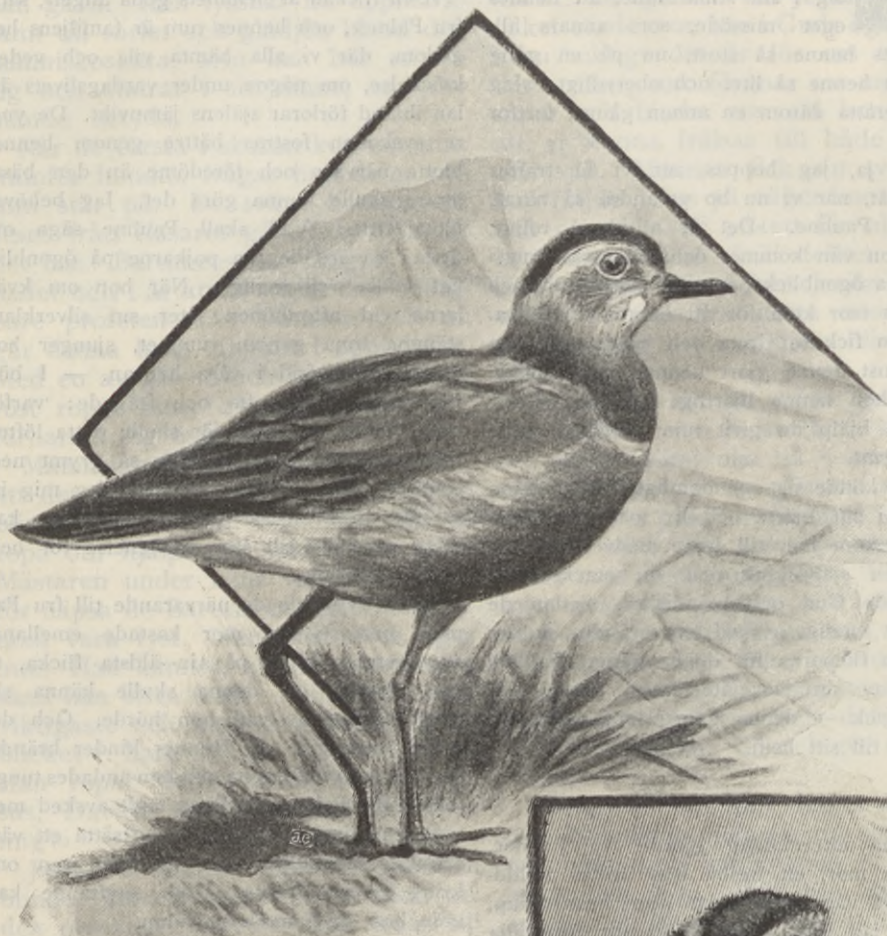
»O, mamma, mamma, förlåt mig, att jag gjort dig och er alla så mycket bekymmer!» utropade hon. »Ack, Gertrud, så gränslöst stygg jag varit emot dig! Kan du förlåta mig? — Försök att ha tålamod med mig! Jag vill bli annorlunda och jag vill försöka gottgöra vad jag brutit.» — Gretas tårar runno oavbrutet, och endast småningom lyckades det modern och system att genom upprepade, kärleksfulla försäkringar om deras förlåtelse lugna hennes upprörda sinne.

* * *

Med denna dag började för Greta ett nytt, lyckligt liv. Och även Gertrud, som nu var överlycklig att hava återvunnit systemens kärlek, blomstrade som en ros och var glad från morgon till kväll.

göra henne små tjänster och söka bereda henne någon liten glädje.

Likväl undrade de ibland, om de själva icke togo emot mera av henne än de gåvo ut. Isynnerhet tänkte Greta så många gång,

FJÄLLPIPAREN.

Från den dagen började det mest förtroliga umgänge mellan de båda systrarna och den lilla lama flickan i granngården, som utan att hon visste det gjort dem så mycket gott. På alla upptänkliga sätt sökte de visa henne sitt deltagande och sin vänskap genom att

ty hennes goda föresatser behövde ofta uppmuntras för att icke slappas av. Den stac-

NÄR LILLAN FRÅGAR.

kars flickan hade i hemlighet mången bitter strid att utkämpa för att icke falla tillbaka i det missmod och den nedslagenhet, som var så naturlig för henne. Hon led stundom svåra nederlag, men då behövde hon blott uppsöka Pauline och ge akt på hennes tålmod under lidandet och låta den frid och den stilla glädje, som strömmade ut från henne, verka på sig själv, för att missnöjets och ofridens ande skulle rymma fältet.

Men även Gertruds inre människa mog-

nade och växte under det förädlande umgänget med den sjuka flickan.

Ett enda år hade de båda systrarna tillfälle att andas himmelsluft i sin lidande väns närhet, sedan fick hennes ande lämna den bräckliga stofthyddan för att evigt vara hos Gud, där intet lidande mera finnes.

När de båda systrarna under heta tårar följde den blomsterhöljda kistan till gravnen, då visste de, att minnet av den kära barn-
domsvännen skulle följa dem och vara dem till välsignelse till livets slut.

SLUT.

Fjällpiparen.

Med teckning.

iparne höra till den ordning bland fåglarna, som vi kalla vadare. De hava rätt långa ben, som vid hälen äro något förtjockade, och baktån saknas. Näbben är rak och bred, pannan klotformigt välvd. De tämligen långa vingarna äro spetsiga, stjärten kort och tvärhuggen.

Fjällpiparen förekommer i vår världsdel endast sparsamt på de högsta bergen. I vårt land vistas han under sommaren i Norrlands fjälltrakter, men visar sig vid vår- och höstflyttningen också i de mellersta och södra landskapen. För övrigt lär denna fågel uppträda mycket talrikt bland Sibiriens berg och fjäll.

Till färgen är Fjällpiparen eller Pomeransfågeln, såsom han också kallas, huvudsakligen rostbrun med dragning åt rött på bröstet. På ryggen går färgen mera i mörkt, undertill mera i ljust. Över ögat går ett ljust band, likaså över bröstet. Näbben är svart och fötterna gula.

Fjällpiparen är en rörlig och livlig fågel, som är i verksamhet från morgon till kväll och från kväll till morgon. Han vilar och sover en stund då och då, varefter han genast är ifärd med att jaga insekter och

hugga till sig maskar och andra blötdjur, som utgöra hans föda.

Vår fågel har en mycket sirlig och ledig gång. Flykten är ledig och snabb och märkligt genom de underligaste svängningar och krumbukter. Han utvecklar en riktig luftgymnastik, som är rätt lustig att se på. Hans läte är ett pipande: »Dyrr, diri-dyt!» I umgänget är han fredlig och sällskaplig, och under flyttningen förenar han sig med andra pipare, men färden går ej längre än till Medelhavets kustländer.

Fjällpiparens bo består av en fördjupning i marken, som fodras med torrt gräs och sävvippor. Här lägger honan tre till fyra päronformiga ägg med grågröna, brunfläckiga skal. Alltid ordnas dessa så att de ligga såsom en stjärna med de smalaste ändarna inåt. Bägge makarna ruva äggen turvis och hjälpas sedan troget åt att föda och undervisa sina små. Dessa lämna boet genast efter kläckningen och äro då redo att följa föräldrarna ut i marken. Hur en sådan där nykläckt liten fjällpipare ser ut, visar oss teckningen nederst till höger.

Från Sverige flyttar han redan i augusti och återkommer, när drivorna smälta om våren.

J. B. G.

När lillan frågar.

Med teckning.

Det är så mycket lillan har
att fråga om, så många svar
hon längtar att få höra,
och mor hon vågar störa.

Ty nyss gick lillan för sig själv
och såg på himmel, skog och älv,
och hörde fåglars skara. —
Nu vill hon fråga bara.

”Säg, mor, vem byggde himmeln blå
med alla klara stjärnor på?
Vem lärde skogen susa,
och älv och bäckar brusa?”

Och blomma blå och blomma vit,
och fjär'larna, som hit och dit
med vackra vingar sväva,
och spindlarna, som väva

sitt fina, sköra, vackra nät,
och fåglarna, som högt i trä't
bland gröna bladen gunga,
och som så vackert sjunga,

säg mor, vem gav dem alla liv? —
”Mitt barn, Gud en gång sade: Bliv!
till himlen och till jorden,
till södern och till norden.

Och då blev sång och då blev ljus
och blomsterdoft och böljebrus,
och liv där allt var öde
och tyst som hos de döde.

Du, liten, kom ock på hans bud
till jorden, och din själ till Gud
skall därför städse längta
och till hans himmel trängta.

Och där får varje fråga svar,
där står ej något "varför" kvar,
Gud själv skall allt förklara
och frågorna besvara!¹⁴

Ella.

Vad blommorna sågo.

I en stor trädgård, där de dyrbaraste och vackraste blommor växte, funnos också några blygsamma förgätmigej. De stodo till hälften gömda i gräset, liksom blygdes de över sin obetydlighet, och när någon promenerade i den väl putsade trädgårdsgången, böjde de flesta av dem djupt sina huvuden, liksom ville de säga: »Se inte på oss, det äro vi inte värda, och egentligen äro vi inte heller hemma här». Deras namn var likväl »förgät-mig-ej», liksom om det varit deras plikt att påminna såväl människor som växter om deras tillvaro och om att också de hade en plats i blomstervärlden.

»Ack, bröder och systrar, varför stå vi dock här mitt ibland alla de stora, vackra blommorna?» frågade en dag en mycket liten förgätmigej, som blott för ett par

timmar sedan slagit ut, men likväl redan lagt märke till att den intog en mycket blygsam plats.

»Vore det inte bättre för oss, om vi stode i en trädgård, där det bara växte sådana här små obetydliga blommor som vi?» fortfor den lilla blomman. »Vi skulle då inte sticka av så hjärt emot de vackra rosorna och liljorna och de dyrbara bladväxterna. Vilken nytta göra vi egentligen här?» Och den lilla förgätmigej drog en djup suck.

»Nå, lilla syster», sade en av de äldre blommorna, »nu skall du inte klaga över ditt öde, du är inte en gång en dag gammal ännu. Se upp till den klara, blåa himmeln, vilkens färg vi bära, och inse sedan, att också vi äro vackra, om än inte människorna ha ögon därför.

»Vad säger ni — ha inte människorna

öga för vår skönhet?» frågade en gammal, halft vissnad förgätmigej. »Ni skulle säkert tala annorlunda, om ni hade upplevat så mycket som jag. Hörde jag inte i förra veckan den stackars lilla älskliga Ellen säga, att hon inte visste någon vackrare blomma än vår lilla stjärnformiga bägare. »Jag kommer just att tänka på himmelen, när jag ser den», sade hon.

»Vem är Ellen? Vad är det för en flicka? Vem är hon?» ljöd det nu från alla håll. Ty att så där på en gång bliva upphöjd till den vackraste bland sina likar var ingen småsak, som kunde gå obemärkt förbi.

»Ellen är äldsta dottern i huset», berättade den gamla förgätmigej. »Hon har hela vintern vistats i södra Frankrike för sin hälsa, men nu har hon kommit tillbaka lika blek och klen, som när hon reste. Doktorn har nu uppgivit allt hopp om bättring och säger, att hon inte kan leva till dess bladen falla. Innan hösten kommer, skall hon hava flyttat till ett bättre fädernesland.»

»Men hur vet du då allt detta?» sporde den yngsta av blommorna.

»Jag hörde det i går, trädgårdsmästaren talade med en av tjänarinnorna därom», ljöd svaret. »Jag förstod ju inte allt vad de sade, men det räknade jag ut, att det står illa till med Ellen, och trädgårdsmästaren toikade ett par gånger tårarna ur sina ögon med sin rockärm, så att han till slut hade svarta stimmor i ansiktet, och flickan sade flera gånger: Stackars barn! Ah, så sorgligt!»

»Vad menas med ett bättre fädernesland?» frågade den lilla förgätmigej tankfullt, men den gamla avbröt henne.

»Tyst, tyst, där kommer ju Ellen. Hon ser ut som en ängel.»

Den lilla blomman såg upp och såg då en

liten blek flicka om fjorton år långsamt närma sig. Fastän hon stödde sig på en äldre herre, som sannolikt var hennes far, tycktes det vara mycket ansträngande för henne att gå. Dock försökte hon tala muntert, och hennes stora, mörka ögon strålade var gång hon såg upp till den äldre herrn.

»Kom, min lilla vän, så sätta vi oss här», sade denne vänligt, »annars blir min lilla flicka för mycket trött.»

Och han vinkade åt betjänten, som stod och väntade ett stycke därifrån. Denne gick genast in i huset och kom sedan tillbaka med en bekväm stol. Den sjuka valde sin plats under ett stort träd alldeles bredvid där de små förgätmigej blommade.

»Se så, lille far, nu kan du en stund bli litet fri för din besvärliga dotter», sade hon skämtsamt. »Jag kan så bra sitta här ensam ett par timmar, ty jag vet att dina räkenskaper behöva dig bättre för tillfället än jag gör.»

»Då skall jag sätta mig framför det öppna fönstret, så kan jag hela tiden se dig», svarade fadern. »Är det någonting du önskar, så vinka bara åt mig. När mor fått de små i ordning, så kommer hon nog och håller dig sällskap.»

Då han sade detta, tryckte han en varm kyss på hennes panna och gick sedan in i huset. De små förgätmigej hade med den största andakt sett på dem och lyssnat till samtalet, vilket gjort ett djupt intryck isynnerhet på den yngsta av dem. Den höjde sitt huvud liksom dess bröder och systrar. Den förstod nämligen, att här blev den icke ringaktad för sin obetydlighets skull.

(Forts.)

Prenumerationen fortfar!

Se anmälan i n:o 1—4.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 21—27 febr. 1910.

M. 21. Luk. 19: 1—10. JESUS OCH SAKKEUS.

T. 22. v. 1—2. Publikanen Sakkeus.

O. 23. v. 3—4. Hans längtan efter Jesus.

T. 24. v. 5—6. Jesus möter denna längtan.

F. 25. v. 7. Knorr över Jesu godhet.

L. 26. v. 8. Sakkei bekännelse.

S. 27. v. 9—10. Sakkeus och hans husfrälsning.

Söndagsskoltext för den 27 Februari.

Jesus och Sakkeus.

Luk. 19: 1—10.

Minnesvers: Apg. 16: 31. Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du och ditt hus frälst.